

ἡμετέρωμην κακιῶν! . . . 'Ελπίς μ' ἐπλάνα μία,
Νὰ καταγγείλω μυστικὴν τινα τῶν ἐκδρομῶν σου.

13.

'Α, σ' ἐννοῶ! τὸν δρόμον μου ὁ Χλῶρος ἐνεδρεύει
Ἐνῷ οὐ λύεις τὸν υἱόν.—Ναί! —Θαῦμα! διὰ τίνας
πρόφρονες τὸ μήνυμα, γράφων ἡ πῶς; —'Εκεῖνος,
Ὅποτε τὴν σφραγίδα τοῦ αὐτὴν ἰδῆ, πιστεύει.
αὐτὸ ἀλάτιον ἤρπαξε τὴν ἀργυρᾶν σφραγίδα.
—Φῶτε, ζῶν δέν σοι ζιτῶ, ἀλλ' ἂν Χριστὸν πι-
[στεύς,
ἀνσωτηρίας ψυχικῆς ἔχης μικρὰν ἐλπίδα,
Μὴ ἀκοινώνητον ἐμὲ χριστιανὸν φονεῖς! —

14.

τίς ἐμάλαξέ ποτε τοῦ πονηροῦ τὴν φύσιν;
—'Αφίνω τὲ πνευματικόν, εἶπεν εἰς κλέπτῃν ἕνα,
ἀλλ' ἀπελθ' ἔπειτα ζητῶν τὸν φίλον μας ποιμένα.
Ἀφρὸν νύκτα φέρε τοι εἰς τοῦ Παῖδα τὴν Βρύσιν.—
ἔβηθε μετὰ τῶν λοιπῶν. Βῆμα βραδὺ προτάττω
Ὁ κλέπτῃς σπᾶ τὴν μάχαιραν καὶ θεωρεῖ τὸ θῦμα,
ἀλλ' ἐκ τοῦ βᾶθους ἤρχετο δυὰς θολῶν φασμάτων,
Ἐκτεταμένον βαθυμῆδον εἰς ὀπλοφόρων σχῆμα.

15.

ἄρουν καὶ πλήττουν . . . στεναγμὸν ἐκχύνει τελευταῖον
Πιπτων ὁ δῆμιος πρηγῆς καὶ τοὺς ὀδόντας τρίζων
ἔκστας τὸν νεώτερον τῶν μαχητῶν γνωρίζων,
—'Ονειρος! λέγει, ὁ νεκρὸς δὲν ἐπιστρέφει πλέον!—
ἀλλ' ἔξω τρεῖς ἀκούουθον τὸν Φῶτον κατὰ βῆμα.
Εἰς ἐξ αὐτῶν μονόφθαλμος, ἰσχνός, μὲ ὄψιν χρῶαν
Ὁ νεκρὸς τις φαίνεται, νεκρὸς λιπὼν τὸ μῆμα,
Τέρας τῆς γῆς. Αὐτὸν καλεῖ ὁ Φῶτος κατ' ἰδίαν.

16.

Ὅστιον φοβερόν κ' ἐδῶ μυστήριον τελεῖται!
'Ἐπὶ τῷ λέγει μυστικᾷ, τῷ διδῇ τι καὶ σπεύδει
ἄνθρωπον ὅπου κλεπτῶν πεντὰς ἀμέριμνος καθιούει,
Ὅπου φυλάττουν τὸν υἱὸν τοῦ Χλῶρου τρεῖς ὀπλῖται.
Ἐγγὺς αὐτοῦ ἐκάθησεν εἰς τὴν λιτὴν στρωμνὴν τοῦ
καὶ εἰρωνεῖα στυγερά τὰ χεῖλη του σαλεύει.
Ὁ δὲ μονόφθαλμος, ἀφείς τὴν κλεπτικὴν σχολὴν του,
Μετεμορφώθη χωρικὸς, ἐκάγχασε, — κατέβη.

17.

Ἐν τούτοις τὰς πυκνάς ἀνοίγει πτέρυγας τῆς
καὶ ὑπ' αὐτὴν θολόνεται τῆς γῆς ἡ ὄψις ἔλη.
ἀλλ' ἄνω φέγγουν στίλβοντες τῶν οὐρανῶν οἱ θόλοι,
Ὅθεν τὸ σύμπαν ἐφορᾷ τοῦ σύμπαντος ὁ Πλάστης.
Ἐλαχίστη τις πνοὴ εἰς τὸ βουνὸν πλανᾶται
καὶ ὑπνος ἤδη ἄπασαν τὴν γῆν περικαλύπτει.
Ἐν τῷ δὲ σκόλῃ—ἄνθρωπος πλεκτάνας μηχανᾶται
καὶ τὸ θηρίον ἀπληστον ἐκ τῶν δασῶν προκύπτει.

18.

Εἰς τὴν λίμνην σιωπῇ ἐκτείναναι βαθεῖα
καὶ τοῦ νηοῦ τὴν μορφήν τὸ σκότος περιβάλλει,

Στίλβει τὸ δῶμα τ' οὐρανοῦ καὶ τὰ χρυσᾶ του κάλλη
'Αντανακλῶν ὑπότρομα εἰς τὰ νερά τὸ λεία.
'Αλλ' ὕπνος, μόχθων ἀνεστὶς καὶ ἀλγῆδόνων λήθη,
τὰ πάθη τῶν ἀρματωλῶν ἐδῶ δὲν βαλσαμόνει.
Σκώληκες τήκουν ἄγρυπνοι τὰ φλογερά των στήθη,
τῆς ἐκδικήσεως τὸ πῦρ καὶ τῆς ψυχῆς οἱ πόνοι.

19.

Πρὸ ἔτους, φεῦ, τρισόλβιον ἦτον αὐτὸ τὸ δῶμα,
'Οτε τῆς μόνης κόρης των ὁ γάμος ἐτελεῖτο!
'Αρματωλὸς ἐπίσημος, γαμβρὸς ὁ Κέντρος ἦτο
καὶ εἶχε λέοντος ἀλκὴν καὶ εἶχε ῥόδου χρῶμα.
'Ο Κέντρος ἦτον εὐτυχῆς, ἡγάπα κ' ἡγαπάτο.
'Ὡ πόσοι χαίροντες ἐκεῖ συνεπυκνοῦντο φίλοι!
Εἰς μόνος, εἰς τὴν τελετὴν κρατῶν τὸ βλέμμα κάτω,
Μόνος ὁ Φῶτος ἔδρανε, βρυθυμῶν, τὰ χεῖλη.

20.

Ἐρώμενος εἰόλμῃσεν τὴν Δέσπων νὰ ζητήσῃ,
αὐτὸς θεράπων, εὐτελής τοῦ Χλῶρου μισθοφόρος.
'Εἰν γαμβρόν μου σὲ δεχθῶ, ἀπήντησεν ὁ Χλῶρος,
τίς θὰ μοι στρώῃ τράπεζαν, τίς τ' ὄπλον θὰ σπογ-
[γίσῃ;

'Ο γάμος ἀνεφλόγισε τὴν ὕβριν τῆς καρδίας.
Λειποτακτῆσας τὴν αὐγὴν ἀπῆλθεν εἰς τὰ ὄρη,
'Οθεν, κακούργων ὕδης καὶ κλέπτῃς τολμητίας,
Μέχρι τῆς πόλεως, παντοῦ κακοποιῶν ἐχῶρει.

21.

'Ο Κέντρος καὶ ὁ Λαμπρινός, υἱὸς τοῦ Χλῶρου μόνος,
εἰς μάτην ἰχνηλάτησαν τὸν πονηρὸν τριταῖοι
καὶ μ' ἄλλους τρεῖς ἐπέστρεφον ἀρτίως οἱ γενναῖοι,
Φρουροὺς ἀφέντες τοὺς λοιποὺς εἰς τ' ἄκρα τοῦ
[δρυμῶνος.

'Αλλὰ τῆς λίμνης οὐ μακρὰν ἐνεδρευν ὁ Φῶτος.
Ζωγρεῖ τοῦ Χλῶρου τὸν υἱόν, τοὺς πίπτοντας συ-
[λεύει . . .
Καθημαγμένος ἐπεσε, ἀνδρεῖε Κέντρε, πρῶτος!
'Εντὸς τοῦ πύργου ἔκτοτε ὀδύνῃ βασιλεύει.

22.

Τοῦ πύργου παραπλήσιον μονύδριον ἁγίου
λαμπὰς φωτίζει, πρὸ σεπτῆς εἰκόνης καιομένη
καὶ κεῖται θήκη τις μικρὰ ἐκεῖ ζωγραφημένη,
φῶρον αἰτοῦσα ταπεινὸν λιβάδιον καὶ κηρίου.
Νεῖνις κυανόστολος, ἔρθη πρὸ τῆς εἰκόνης,
τὰς χεῖρας κάτω συμπλεκεῖς ἀκίνητοῦσας τείνει
καὶ τοῦ ἁγίου τὴν μορφήν προσδίδει ἐπιμόνης
καὶ δὲν ἐκφέρει σνεναγμὸν καὶ δάκρυον δὲν χύνει.

23.

'Αν καὶ δεσμῶτις ἡ ψυχὴ, πρὸ ἱερῶν εἰκόνων,
'Ισως τὴν σάρκα λησμονεῖ καὶ πέτεται πρὸς ὕψη.
'Οθεν ἐδῶ ἠθέλησεν ὁ Πλάστης νὰ τὴν ρίψῃ
φθῶν κ' ἐλπίδος παίγιον, δούλην χαρᾶς καὶ πόνων.
'Ισως, εἰς ἔρημον ναόν, εἰς τῆς νυκτὸς τὰ βάθη,
Πέραν πλανᾶται τῆς ζωῆς ὁ τοῦ ἐν καταλύει.
Κ' ἐνῷ ἡ εὐστὶς σιωπᾷ καὶ ἡρεμοῦν τὰ πάθη,
Ζητεῖ τὴν φοβεράν ἀχλὺν τοῦ μνήματος τ' ἀνοίξῃ.